

[Evald Christensen.]

April 1948. I Retsforbundet havde vi meget haabet, at Ekstratillægget kunde være blevet udbetalt til Jul. Jeg forstaaer nu, at dette ikke kan naas. Jeg tror ikke, at man paa Kontorerne har for lidt at bestille, men ogsaa paa Kontorerne trænges der i høj Grad til en enklere Form for Arbejdet. Havde man haft det, vilde jeg tro, at det havde været muligt at faa dette Ekstratillæg til Alders- og Invalididentemodtagerne ud til Jul. Naa, det maa vi finde os i, indtil bedre Tilstande indtræder paa dette Omraade.

Det er jo ellers ikke Retsforbundets Tanke og Maal, at en stor Del af vort Folk skal leve af Understøttelse, og for dette maa der jo ogsaa engang komme et Stop, det vil sige ikke paa kunstig Vis, men ved, at Understøttelserne overflødiggøres ad naturlig Vej, efterhaanden som en rigtig og retfærdig Lovgivning skrider frem. Nej, det er ikke vor Tanke, at den arbejdende Del af Befolkningen paa de ældre Dage eller i Sygdomstilfælde skal leve af Understøttelse, men naar vi stadig lever under monopolistiske Forhold, som hindrer Arbejderne i at faa den fulde Arbejds løn, skal denne Del af Befolkningen ikke knappes af med Hensyn til, hvad den skal leve af, naar Alderen melder sig, eller naar Sygdommen kommer. Disse Rentemodtagere vil vi ikke være med til at gøre det trangere for; tværtimod vil vi være med til at gøre det lysere for dem, der trænger haardest.

En Bemærkning af det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen om, at vi vilde afskaffe alle Skatter, er for saa vidt rigtig; dog har vi aldrig tænkt os, at Alders- og Invalididentemodtagerne skulde undgælde derfor. Men vi vil af al Magt arbejde for at komme Monopolerne og først og fremmest Jordmonopolet til Livs, som har hindret og stadig hindrer arbejdsdygtige og arbejdsvillige Mennesker i at indkassere den fulde Arbejds løn, som, hvis Arbejderne virkelig fik den, nok skulde vise sig at kunne dække Forbruget i al Almindelighed og derudover ogsaa nok skulde kunne slaa til til at dække Udgifterne til en sorgfri Alderdom og Udgifterne til Sygdomstilfælde. Hvordan Folket i et Samfund paa rette Maade vilde ordne Forholdet med Hensyn til Alderdomsforsørgelse og Forsørgelse under Sygdom, maatte jo blive dets Sag; der vilde intet være i Vejen for, at der paa frivilligt Grundlag kunde blive et stærkt og afgørende Fællesskab her. Saa er Spørgsmaalet, hvor Pengene skulde komme fra. Ogsaa her vil jeg henvise til min Tale under første Behandling af Lovforslaget i dette høje Ting, hvor jeg nævnte, at man maatte

være i Stand til at spare paa de vældige Beløb paa det militære Budget, saa største Delen af det Beløb til Alders- og Invalididentemodtagere, som nu efter Vedtagelsen af dette Lovforslag skal fremskaffes, kunde tages dèr.

Endelig er der Kommunisternes Ændringsforslag til § 38. Det hedder dèr — jeg vil gerne have Lov til at citere —:

„For en forsikret, som i Henhold til Stk. 1 har faaet tilkendt Invalididentente, kan Renten ikke bortfalde, selv om paa-gældende ved *personligt* Arbejde opnaar en Indtægt, der er større end $\frac{1}{3}$ af — men dog med Tillæg af Renten ikke overstiger — det Beløb, som legemligt og aandeligt sunde Personer med lignende Uddannelse og i samme Egn plejer at fortjene ved Arbejde.“

Vi kunde godt tænke os at stemme for det i min Gruppe, for hvorfor skulde en Invalid ikke have Lov til, om dette skulde være muligt, at fortjene lige saa meget som et sundt Menneske? Det skulde dog ikke premieres, at man søger at slippe med saa lidt Arbejde som muligt. For øvrigt mener jeg, at Samfundet kunde gøre Invaliderne en god menneskelig Tjeneste ved at ansætte dem paa forskellige Omraader i det offentlige Tjeneste. Der kunde nævnes forskellige Eksempler paa Steder, hvor de godt kunde gøre Fyldest. Men da det er under Overvejelse i Socialministeriet at foretage en Ændring med Hensyn til denne uheldige Trediedelsbestemmelse, skal jeg ikke sige mere om dette.

Det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen fremsatte forskellige Bemærkninger, som havde Relation til Retsforbundet. Men først skal jeg nævne dette, at der skulde være fremstaaet en helt ny Situation ved det sidste Ændringsforslags Fremkomst. Det mener jeg ikke man kan sige. Der var allerede ved den Tale, jeg holdt her under første Behandling af Lovforslaget, gjort opmærksom paa, at denne Mulighed kunde komme til at foreligge, saa det kunde ikke være helt ukendt for det ærede Medlem. Det ærede Medlem talte dernæst om Sammenbrud paa Alderdomsforsørgelsens Omraade, og saa langt kunde man vel komme, for vi kan ikke alle sammen høre til dem, der skal forsørges. Jeg vil ikke sige, at der jo ogsaa maa være nogen, der skal forsørges, nej, jeg vil sige, at vi skal naa frem til, at arbejdsføre Mennesker, Mænd og Kvinder skal kunne forsørges sig selv derigennem, som jeg før har nævnt, at vi skal lovgive saadan, at Arbejderne beholder deres Løn, fri for at betale til andre